

A gitár

Meleg, verőfényes tavaszi nap volt, virágillat lengte be az udvart, ahol sétáltunk. Egy terebélyes fa alatt, azt hiszem *platánnak* hívják, megálltunk. Láttam rajta, hogy kerülgeti a forró kását, de végül előhozakodott a kérdéssel:

- Mi hiányzik a legjobban Ukrajnából?

Már vártam, hogy valaki megkérdezze azt, amit valójában magam sem igen firtatok, mióta eljöttünk. Nem tudom, mit lehet válaszolni arra, hogy a *legjobban*. Mondjam azt, hogy a család, a barátok? De hiszen alig maradt ott valaki, a legtöbben eljöttünk. Vagy válaszoljam azt, hogy hiányzik a város, ahol a gyerekkorom egy részét töltöttem? Lebombázták. Ha egyszer visszamehetek, rá sem fogok ismerni. A lakásunk még ép, de meddig? Mielőtt kitört a háború 2022. február 24-én, a médiából már sejtettük, hogy valami készül. Nem hittük el, nem pakoltuk össze a legszükségesebbeket. Pedig egyszer már szednünk kellett a sátorfánkat: Doneckből menekültünk, 2014-ben. Ezúttal viszont egy Kijiv melletti településen kellett pár óra alatt összecsomagolnunk. Azt mondták, a polgármesteri hivataltól indulnak óránként buszok. Csak azt pakoltuk be, amit nélkülözhetetlennek véltünk: telefont, töltőt, okmányokat, meleg ruhát, tartós élelmiszereket.

- A gitárom – feleltem.

Öt különböző közlekedési eszközzel utaztunk. Az egyik vonat tíz órán keresztül állt a... hogy is mondják? *Ugar*? Nem... a *puszta* közepén, mert nem tudott továbbmenni a bombázások miatt. Egy ilyen útra tényleg nem vállalkozhattam a gitárommal.

Később el is felejtettem ezt a beszélgetést a tanárommal. Annyi minden történt azóta! Egész nyáron szavakat tanultam, vagy ahogy mondják: *magoltam*. Talán időm sem lett volna gitározni, noha a zenélés nagyon hiányzott. Ősszel bekerültem egy rendes osztályba, ahol én voltam az egyetlen ukrán menekült. Hamar híre ment, hogy tudok gitározni, de nincs hangszerem.

Ami ezután történt, azt csak utólag tudtam meg. Az új osztály gyűjtést szervezett a számomra. Mindenki berepült. Jaj, nem, ezt nem így mondják... mindenki *beszállt*. Csak akkor tudtam meg, amikor már összegyűlt a pénz. Azt szerették volna, hogy én válasszam ki az új gitáromat, ezért pár osztálytársammal együtt elmentünk megvenni. Nagyon hálás voltam nekik, főleg azért, mert úgy adták oda az összeget, hogy egyáltalán nem azt éreztem: alamizsnát kapok. Többen is játszanak valamilyen hangszeren: dobon, tangóharmonikán, szaxofonon. Azt állították, hogy a készülő zenekarukhoz már csak egy gitáros hiányzott!